

Prestigi professional

El prestigi d'un cristià en la feina pot ser un mitjà que atregui moltes persones a la fe. Oferim un editorial que parla sobre el valor del treball.

13/01/2015

«La vocació cristiana, per la seva mateixa naturalesa, és també vocació a l'apostolat». [1] Com els primers deixebles, Crist ens ha cridat perquè el seguim i li portem altres ànimes: *Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes.* [2]

Valent-se d'aquesta comparació del Senyor, sant Josepmaria ensenya que el prestigi professional té una funció en els designis de Déu per als qui han estat cridats a santificar els altres amb el seu treball: és un important mitjà d'apostolat, ***ham de pescador d'homes***. [3]

Per això, assenyala a qui s'acosta a la formació que ofereix l'Opus Dei que busqui el prestigi en la seva professió: **Tu també tens una vocació professional, que «t'esperona»: —Doncs, aquest «esperó» és l'ham per pescar homes. Rectifica, per tant, la intenció, i no deixis d'adquirir tot el prestigi professional que puguis en servei de Déu i de les ànimes. El Senyor compta també amb «això».** [4]

Prestigi i humilitat

Déu ha creat totes les coses per manifestar i comunicar la seva

glòria, [5] i en fer que el nostre treball sigui una participació del seu poder creador, ha volgut que reflecteixi davant els altres la seva glòria. *Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel.* [6]

La santificació del treball professional reclama que el realitzem amb perfecció, per amor a Déu, i que aquesta perfecció per amor sigui llum que atregui cap a Déu els qui ens envolten.

No hauríem de cercar la nostra glòria, sinó la glòria de Déu, com diu el salm: *Non nobis, Domine, non nobis, set nomini tuo dóna gloriam:* [7] No ens donis a nosaltres la glòria, no ens la donis, Senyor; dóna la glòria al teu nom. Quantes ocasions de repetir aquestes paraules! "**Deo omnis gloria. —A Déu tota la glòria. (...)** La nostra vanaglòria

seria això: glòria vana; seria un robatori sacríleg; el «jo» no ha d'aparèixer enlloc. [8]

En moltes ocasions, cal rectificar la intenció. Però no podem ser apocats deixant de cercar el prestigi professional per por a la vanaglòria o per por de no ésser humils, ja que és una qualitat exigida per a la missió apostòlica pròpia dels laics, un talent que s'ha de fer rendir.

El Magisteri de l'Església recorda que els laics «han d'esforçar-se per adquirir veritable competència en tots els camps». [9] «Els fidels laics han de complir el seu treball amb competència professional, amb honestat humana, amb esperit cristià, com a camí de la pròpia santificació». [10]

Sant Josepmaria convida a considerar que el prestigi professional no impedeix la humilitat: **En ser el treball l'eix de**

la nostra santedat, ens caldrà assolir un prestigi professional i, cada un en el seu lloc i condició social, es veurà envoltat de la dignitat i el bon nom que corresponen als seus mèrits, guanyats per mitjans honestos amb els col·legues, amb els companys d'ofici o professió.

La nostra humilitat no consisteix a mostrar-nos tímids, apocats o mancats d'audàcia en aquest camp noble dels afanys humans. Amb esperit sobrenatural, amb desig de servei –amb esperit cristià de servei–, hem de procurar d'ésser entre els primers, dins el grup dels nostres iguals.

Alguns, amb mentalitat poc laïcal, entenen la humilitat com a falta d'aplom, com indecisió que impedeix actuar, com a desistiment de drets –de vegades dels drets de la veritat i de la

justícia–, per tal de no disgustar ningú i resultar amables a tots. Per això, hi haurà qui no compregui la nostra pràctica de la humilitat profunda –verdadera–, i fins i tot la anomenaran orgull. S’ha deformat molt el concepte cristià d’aquesta virtut, potser per intentar aplicar al seu exercici, enmig del carrer, motlles de naturalesa conventual, que no poden anar bé als cristians que han de viure, per vocació, a les cruïlles del món. [11]

Per amor a Déu i a les ànimes

El prestigi professional d’un cristià no consisteix necessàriament en l’èxit. És cert que el triomf humà és com una llum que atrau la gent. Però, si en acostar-se al qui triomfa no troben el cristià, l’home de cor humil i enamorat de Déu, sinó el presumtuós pagat de si mateix, aleshores passa allò que descriu el punt de Camí: —**Des de lluny,**

**atreus: tens llum. De prop,
repel·leixes: et falta escalfor. —
Quina llàstima!. [12]**

El prestigi que serveix per dur ànimes a Déu és el de les virtuts cristianes, vivificades per la caritat: el prestigi de la persona treballadora, competent en la seva tasca, justa, alegre, noble i lleial, honrada, amable, sincera, servicial..., virtuts que poden donar-se tant en l'èxit com en el fracàs humà. És el prestigi de qui conrea dia a dia aquestes qualitats per amor a Déu i als altres.

Sant Josepmaria ha escrit que **el treball neix de l'amor, manifesta l'amor, s'ordena devers l'amor.**

[13] El mateix s'ha de dir del prestigi en el treball: **neix de l'amor**, perquè aquest ha de ser el motiu que porta a procurar-lo, no la vanitat ni l'egocentrisme; **manifesta l'amor**, perquè en un cristià amb prestigi professional ha de ser palès l'esperit

de servei; i **s'ordena a l'amor**, perquè el prestigi no ha d'esdevenir la fi del treball, sinó mitjà per apropar ànimes a Déu, concretament i diària.

Un prestigi professional que no dona fruit apostòlic és un prestigi estèril, una llum que no il·lumina. El prestigi ha de ser ham de pescador, i per ventura pot dir d'algú que és pescador, si no pesca? No és una joia per mirar-la i guardar-la, com un avar guarda i mira els seus tresors, sinó per jugar al servei de Déu, sense por.

No cal ignorar els riscos. Els cristians poden atreure persones pel seu prestigi professional, i pot passar que aquests mateixos es retreguin si se'ls parla de Déu; d'aleshores ençà deixen de apreciar-se com abans. Fins i tot, com és sabut, hi ha ambients –clubs, grups, societats influents...– que obren les portes a

professionals de prestigi, oferint avantatges de relacions i suports mutus, a condició de no manifestar la pròpia fe, acceptant implícitament un plantejament de la vida en què la religió ha de quedar confinada a l'esfera privada. Pretenen justificar aquesta actitud amb el respecte a la llibertat, però en realitat exclouen que existeixi la veritat en matèria religiosa, i d'aquesta manera moren juntes en aquests ambients la veritat i la llibertat, en negar el vincle que ensenya el Senyor: *coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures*. [14] En aquests clubs constitutivament laïcistes, on està prohibit –aquesta és la paraula que reflecteix la realitat– parlar de Déu i, en definitiva, fer apostolat, no es veu com pot estar present un cristià, obligat a deixar la fe a la porta com es deixa un barret.

La conclusió no pot ser aïllar-se, sinó emprendre una tasca apostòlica més audaç, amb la força i l'alegria dels

fills de Déu que han rebut aquest món per herència, per posseir-lo i configurar-lo. Una tasca basada en l'apostolat personal d'amistat i de confiança, que arribi també a crear ambients oberts i lliures –aliens a aquest fanatisme indiferentista, sense necessitat d'etiquetes confessionals–, en els quals sigui possible dialogar i col·laborar amb totes les persones de bona voluntat que vulguin construir una societat d'acord amb la dignitat transcendent de la persona humana. No és tasca fàcil, però és irrenunciable. El cristià ha de conquerir prestigi professional i saber emprar-lo per infondre esperit cristià a la societat.

En tots els treballs

Durant els anys de vida a Natzaret, *Jesús es feia gran, avançava en enteniment i tenia el favor de Déu i dels homes.* [15] L'Evangelí ens diu també que era conegut com l'artesà.

[16] Només hem d'unir aquestes dues dades per apreciar el prestigi que tenia el Senyor en la seva feina.

En la seva tasca diària de fuster, sense realitzar prodigis extraordinaris, els seus conciutadans el veien créixer no només en edat, sinó també en saviesa i en gràcia. Quants detalls amaguen aquestes paraules! En la manera d'atendre les persones, de rebre els encàrrecs i de complir amb mestratge professional, de practicar la justícia amb caritat, de servir els altres, de treballar amb ordre i intensitat, de descansar i de procurar que els altres descansessin..., serenitat, pau, en la seva alegria, i en tot el seu quefer es percebia alguna cosa que atreia, que portava a buscar-ne el tracte, a confiar en Ell i a seguir-ne l'exemple: l'exemple d'un home que veien tan humà i tan diví, que transmetia amor a Déu i amor als homes, que els feia sentir-se al cel i a la terra alhora,

animant-los a ser millors. Que diferent seria el món, pensarien molts d'ells, si procuréssim ser com Jesús en el nostre treball! Què diferent la vida a la ciutat o al camp!

El creixement de Jesús en edat, saviesa i gràcia, el progressiu manifestar-se de la plenitud de vida divina que omplia la seva naturalesa humana des del moment de l'Encarnació, succeïa en una feina tan corrent com la de fuster. **Davant Déu, cap feina no és per si mateixa gran o petita. Tot adquireix el valor de l'Amor amb què es realitza.** [17] El prestigi professional és, en darrer terme, el manifestar-se de l'amor amb què es realitza el treball.

És una qualitat de la persona, no de la tasca que es realitza. No consisteix a dedicar-se a una professió prestigiosa als ulls humans, sinó a

portar a terme de manera prestigiosa qualsevol professió, brillant o no.

Davant els homes sí que hi ha uns treballs més brillants que altres, com són aquells que porten amb si l'exercici de l'autoritat en la societat, o aquells que tenen més influència en la cultura, o més projecció en els mitjans de comunicació, en l'esport, etc. Precisament per això –perquè gaudeixen de millor consideració i influeixen molt en la societat–, cal que qui els exerceixen tinguin un prestigi no només tècnic sinó moral: un prestigi professional cristià. És de vital importància que els fills de Déu realitzin amb prestigi aquestes activitats de les que depèn en bona mesura el to de la nostra societat.

Generalment són els intel·lectuals els qui els realitzen, i per això **hem de procurar que, en totes les activitats intel·lectuals, hi hagi persones rectes, d'autèntica**

consciència cristiana, de vida coherent, que emprin les armes de la ciència en servei de la humanitat i de l'Església. [18] Sant Josepmaria ho té molt present quan escriu, explicant la tasca apostòlica de l'Opus Dei, que ens ha triat el mateix Jesucrist, perquè enmig del món –en el qual ens va posar i del qual no ha volgut segregarnos– busquem cadascú la santificació en el propi estat i –ensenyant, amb el testimoni de la vida i de la paraula, que la crida a la santedat és universal– promoguem entre persones de totes les condicions socials, i especialment entre els intel·lectuals, la perfecció cristiana en la mateixa entranya de la vida civil. [19]

J. López Díaz

- [1] Conc. Vaticà II, Decr. *Apostolicam actuositatem*, n. 2.
- [2] *Mc* 1, 17.
- [3] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 372.
- [4] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 491.
- [5] Cfr. Conc. Vaticà I, Const. dogmàtica. *Dei Filius*, cànon 5.
- [6] *Mt* 5, 16.
- [7] *Sal* 115 (113 b), 1.
- [8] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 780.
- [9] Conc. Vaticà II, Const. past. *Gaudium et spes*, n. 43.
- [10] Sant Joan Pau II, Exhort. apost. *Christifideles laici*, 30-XII-1988, n. 43.
- [11] *Carta* 6-V-1945, n. 30-31, en E. Burkhart, J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San*

Josemaría, II, Rialp, Madrid 2011,
pàg. 394.

[12] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 459.

[13] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, n. 48.

[14] *Jn* 8, 32.

[15] Sant Josepmaria, *Lc* 2, 52.

[16] *Mc* 6, 3.

[17] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 487.

[18] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 636.

[19] *Carta 14-II-1944*, n. 1, en A.
Vázquez de Prada, *El fundador del
Opus Dei*, I, Rialp, Madrid 1997, pp.
304-305.

.....

opusdei.org/ca/article/prestigi-
professional/ (04/04/2026)